

Arrest

nr. 111 525 van 9 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 2 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. MBARUSHIMANA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, afkomstig uit Luanda en daar geboren op 28 juli 1988. U volgde acht jaar lager onderwijs in Luanda en op 16 jaar ging u van school en werd u handelaar. U verhandelde goederen tussen Luanda (Angola) en Pointe-Noire (Congo-Brazzaville). U kocht broeken in in Pointe-Noire en verkocht ze op de markt in Luanda, in de wijk Sapu en in de gemeente Cacuaco. Wanneer u reisde tussen Pointe-Noire en Luanda nam u steeds het vliegtuig van Luanda naar Cabinda en van Cabinda ging u met de wagen naar Pointe-Noire. Af en toe ging u langs bij uw nicht (A.), die in Cabinda woonde met haar man, (J.B.N.). Op 1 februari 2013 kwam u terug van Pointe-Noire. (N.) gaf u twee dozen mee, met de vraag of u ze naar Luanda kon meenemen. Bij aankomst in Luanda werden de dozen gecontroleerd en bleken ze documenten van de

Cabindese onafhankelijkheidsbeweging FLEC te bevatten. U werd meegenomen naar een kantoor in de luchthaven en ondervraagd door politiemensen van DNIC (Direção Nacional de Investigação Criminal). Ze geloofden niet dat u geen lid was van het FLEC. U en uw chauffeur werden in de boeien geslagen en meegenomen naar de kantoren van DNIC in de wijk Popular. U werd opnieuw ondervraagd en nadien ook geslagen en misbruikt. Na twee dagen werd u naar de gevangenis van Viana gebracht, waar u opnieuw geslagen werd en vervolgens in een cel geplaatst met vier andere vrouwen. Zij mishandelden u eveneens, u moest drugs nemen en op de grond slapen en in de refter namen ze uw eten af. Na tien dagen werd u ziek en de elfde dag werd u naar het ziekenhuis gebracht. Na uw verblijf in het ziekenhuis kreeg u een aparte cel. Op 20 februari 2013 kwam een bewaker naar u toe en zei dat hij uw familie kende en contact had opgenomen met uw oom. Hij nam u mee de gevangenis uit en leidde u naar een auto waarin uw oom (D.) zat. Uw oom bracht u naar meneer (P.), een oom van de bazin van uw oom. Meneer (P.) nam u op 28 maart 2013 mee naar België, u reisde met het paspoort van zijn vrouw. Op 29 maart 2013 kwam u in België aan, u vroeg dezelfde dag asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt op de luchthaven van Luanda ondervraagd te zijn door politiemensen van DNIC (Direção Nacional de Investigação Criminal), nadat er in uw bagage documenten van de Cabindese onafhankelijkheidsbeweging FLEC werden aangetroffen. U had twee dozen gekregen van (J.B.N.), de man van uw nicht (zie gehoorverslag CGVS p.9, 12). De agenten van DNIC vroegen of u lid was van het FLEC en toen u ontkende vroegen ze waarom u dan in het bezit was van het documenten met betrekking tot het FLEC (zie CGVS p.12). U stelde dat u zich probeerde te verdedigen (CGVS p.12). Uw verklaringen over de manier waarop u dit deed komen echter weinig doorleefd over. U verklaart verteld te hebben dat u niet wist wat er in de dozen zat, dat ze al dicht waren toen u ze in ontvangst nam. Gevraagd of u hen verder nog iets vertelde over de dozen, stelt u van niet. U vertelde de agenten van DNIC niet van wie u de dozen gekregen had, omdat ze daar niet achter gevraagd zouden hebben. (CGVS p.12) Nochtans zou men denken dat dit het eerste is dat ze zouden vragen wanneer u verklaart dat u de dozen gesloten ontving, aangezien dit impliceert dat u ze van iemand anders hebt ontvangen. Zelfs indien ze dit niet zouden vragen, zou men denken dat dit het eerste is dat u hen vertelt, aangezien de dozen van (J.B.N.) de enige reden zijn waarom u in de problemen bent beland. Tenslotte stelt u dat u het wel vertelde eens u naar de kantoren van DNIC werd gebracht (CGVS p.13). U weet echter niet of de man van uw nicht hierover ooit ondervraagd werd en of hij hierdoor in de problemen is geraakt (CGVS p.18). Gevraagd of u ooit probeerde hem of uw nicht te contacteren en of u niet wilde weten waarom hij u die goederen had meegegeven en wat er verder nog met hem gebeurde, antwoordt u ontkennend (CGVS p.18, 19). Nochtans zou men verwachten dat u zou willen weten wat er nog met hem gebeurde, aangezien dit rechtstreekse gevolgen kan hebben voor de zaken die u ten laste werden gelegd in Angola.

Met betrekking tot uw ontsnapping uit de gevangenis van Viana, verklaart u bevrijd te zijn door (E.) (CGVS p.19), een bewaker die stelde uw familie te kennen en contact had opgenomen met uw oom (CGVS p.10). Gevraagd of u nog gezocht werd in Angola nadat u uit de gevangenis werd bevrijd, stelt u dat op de dag van uw ontsnapping alle gevangenisbewakers bijeen werden geroepen. (E.) viel flauw en zo werd ontdekt dat hij u geholpen had, waarop hij gedood werd (CGVS p.19). Gevraagd hoe u deze informatie verkreeg, stelt u dat uw oom het u vertelde aan de telefoon. U weet echter niet hoe hij deze informatie verwierf. Evenmin weet u of er verder nog naar u gezocht werd en of de politie nog contact opnam met uw familie. (CGVS p.19) Deze verklaringen komen weinig doorleefd over. Aangezien u in contact staat met uw oom en uw ouders (CGVS p.5, 6, 19), zou men verwachten dat u met zekerheid kan zeggen of de politie al dan niet contact opnam met hen na uw ontsnapping. Dit is immers van cruciaal belang met betrekking tot uw situatie in uw land van herkomst. Aangezien uw oom klaarblijkelijk op de hoogte is van de lotgevallen van (E.), de bewaker die u hielp, is het bovendien eigenaardig dat u niet weet hoe (E.) uw familie kende.

Uit uw verklaringen blijkt een algemene desinteresse in de personen die de kern van uw asielrelaas uitmaken en in uw eigen situatie in uw land van herkomst. Deze lacunes maken dat uw asielrelaas allerm minst geloofwaardig overkomt.

Bovendien kan opgemerkt worden dat u bijzonder weinig kan vertellen over Cabinda en over het FLEC. Nochtans kwam u als handelsreiziger tussen Luanda en Pointe-Noire ongeveer drie keer per maand in Cabinda op doorreis (CGVS p.7) en bezocht u daar bovendien enkele malen uw nicht (A.) (CGVS p.14), die u vertelde dat haar man bij het FLEC was (CGVS p.11). Volgens uw verklaringen was haar man bovendien eerste minister van de regering van Cabinda (CGVS p.14). Eveneens was hij degene die u in de problemen bracht, aangezien er documenten van het FLEC werden aangetroffen in

de dozen die hij u meegaf. Men zou dan ook verwachten dat u enigszins zou kunnen toelichten waar het FLEC voor staat. Het enige wat u echter over het FLEC kan vertellen, is dat ze willen dat Cabinda een onafhankelijk land wordt (CGVS p.17), in plaats van een provincie van Angola (CGVS p.18). U weet niet waarom Cabinda onafhankelijk wil zijn van Angola, noch hoe ze dit proberen te realiseren (CGVS p.17). Gevraagd of u de leider van het FLEC kent, of andere belangrijke personen bij het FLEC, antwoordt u ontkennend. Dit is vreemd, aangezien u aanvankelijk zei dat (J.B.N.), de man van uw nicht, eerste minister was van de regering van Cabinda (CGVS p.18). Wanneer u nu opnieuw gevraagd wordt wat hij dan juist deed voor het FLEC in die functie, blijft u het antwoord schuldig (CGVS p.18). Evenmin kan u concrete acties van het FLEC noemen (CGVS p.17).

Wanneer u gevraagd wordt Cabinda te situeren tegenover Angola en tegenover de buurlanden, blijkt u hier niet toe in staat. U tekent Cabinda noordelijk van Congo-Brazzaville en Congo Democrático (Democratische Republiek Congo of Congo-Kinshasa), bij de andere provincies van Angola (zie blad in bijlage aan het gehoor en CGVS p.14, 15) en stelt verder enkel dat Cabinda in het noorden van het land is. Men zou toch verwachten van iemand die regelmatig tussen Cabinda en Luanda reist, dat zij zou weten dat Cabinda afgescheiden is van de rest van Angola door de Democratische Republiek Congo (zie informatie administratief dossier), maar hierover verklaart u niets.

Bij uw vermeende handelsreizen van Luanda via Cabinda naar Pointe-Noire kan tenslotte opgemerkt worden dat u bijzonder weinig details kan geven over de plaatsen waar u voor uw werk maandelijks stelde te komen. Gevraagd waar in Pointe-Noire de magazijnen zich bevinden waar u uw goederen ging inkopen stelt u vaagweg dat ze zich achter de stad bevinden (CGVS p.16). Desgevraagd verduidelijkt u dat ze zich achter de stad bevinden wanneer je vanuit Cabinda komt (CGVS p.17). Gevraagd in welke straat of wijk ze zich bevinden, stelt u dat het verschillende magazijnen waren, niet allemaal naast elkaar en dat u niet juist weet waar ze zich bevinden (CGVS p.17). Gevraagd of u van sommige magazijnen weet in welke wijk ze zijn, stelt u nu dat ze in Bairro La Fleure (fonetisch) zijn. Gevraagd of u nog andere wijken in Pointe-Noire kan noemen stelt u van niet, evenmin kan u straten in Pointe-Noire noemen. Gevraagd of u plaatsen tussen Cabinda en Pointe-Noire kan noemen, noemt u enkel Chiazzi (wat u als Ngaigi spelt, en als Tsjaze (fonetisch) uitspreekt, maar aangezien u stelt dat hier een nieuw stadion werd gebouwd, kan met er vanuit gaan dat u Chiazzi bedoelt, zie info administratief dossier) en Massabi. Landana en Malembo, nochtans twee van de grotere plaatsen tussen Cabinda en Massabi (zie informatie administratief dossier), noemt u niet, noch herkent u ze wanneer ze u worden aangeboden (CGVS p.16).

Bijgevolg kunnen niet alleen vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen over de vervolging die u zou ondergaan hebben, maar ook bij uw bewering regelmatig tussen Luanda en Pointe-Noire gereisd te hebben, wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondergraaft.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Uw identiteit en uw reisweg kunnen niet gecontroleerd worden, bij gebrek aan documenten ter zake.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), van artikel 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".

Zij volhardt in de aangevoerde feiten en stelt te hebben gezegd dat zij de persoon van wie zij de dozen kreeg niet kende omdat zij niet wilde dat de man van haar nicht werd gearresteerd. Zij bevestigt dat zij niet naar diens problemen vroeg en niet telefoneerde.

Verzoekster informeerde zich evenmin over het FLEC. Zij herhaalt dat Cabinda een provincie van Angola is, in het noorden van het land, en volhardt in de handelsreizen die zij deed naar Pointe-Noire.

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster preciseert niet welk “algemeen beginsel van behoorlijk bestuur” zij *in casu* geschonden acht, noch op welke wijze dit zou zijn geschonden, zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. Verzoekster brengt niet het minste begin van bewijs bij ter adstructie van haar identiteit, haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België en haar asielmotieven, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Daargelaten de vraag of de wijze waarop zij zich zou hebben trachten te verdedigen geloofwaardig is, dient te worden opgemerkt dat verzoekster geen dienstige argumenten aanvoert ter weerlegging van de in de bestreden beslissing gedane, concrete vaststellingen dat zij (i) een algemene desinteresse vertoonde in de personen die de kern van haar asielrelaas uitmaken en in haar eigen situatie in haar land van herkomst; (ii) zij bijzonder weinig kon vertellen over Cabinda en over het FLEC, en dit ondanks dat zij ongeveer drie maal per maand in Cabinda kwam, dat zij daar enkele malen haar nicht bezocht die haar vertelde dat haar man bij het FLEC was, dat deze persoon volgens haar zelfs eerste minister was van de regering van Cabinda en dat haar problemen door deze persoon zouden zijn veroorzaakt aangezien zij zou zijn betrapt met documenten van het FLEC die in de dozen zaten die hij meegaf; (iii) zij bijzonder weinig details kon geven omtrent haar vermeende handelsreizen van Luanda via Cabinda naar Pointe-Noire. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij niet dienstig worden aangevochten, door de Raad overgenomen.

Zij volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering regelmatig tussen Luanda en Pointe-Noire te hebben gereisd, noch aan de vervolging die zij beweert te hebben ondergaan en die zij stelt te vrezen bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Gelet op de *sub* 2.2.5. vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS